

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Crvce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

§. 3. Eiusdem propositionis doctrina, quo ad vltimam partem confirmatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

oues debent pelles suas deponere, si aliquando eis lupi se contegam. Alias oporteret locutiones antiquas, & Catholicas passim deserere, & alias nouas quærere; & sic omnia confundere, Sanctissimumque Parrum doctrinam antiquis, & vſitatis locutionibus scriptam obſcurare, imo prorsus ignorare, eo quod ingenium hæreticorum est Catholicorum locutionibus ad suos errores dolose disseminandos abuti; qua de causa dixit Christus Dominus, Matth. 7. *Attendite à falsis Prophetis*, vbi nomine falsorum Prophetarum intelligit hæreticos, vbi explicat D. Tho. quos ideo attendendos esse docet, quia sub veris, & Catholicis locutionibus suos errores malitiose palliare solent, ad eò vt dixerit D. Aug. de ferm. Dom. in monte relatus à D. Thoma Matth. 7. *Cauendum est in ipso Christi nomine ab hæreticis, vel quibuslibet male intelligentibus, & sæculi huius amatoribus ne decipiamur.*

Ad hoc autem, vt sciamus à quibusnam cauere debemus, statim addidit Christus Dominus, à *fructibus eorum cognoscetis eos*, cum ergo prædictam locutionem de charitate vulnerata protulerint illi, cuius fructus nempe opera, & doctrina vitiosa fuerint, vt in hæreticis, qui Illuminati dicuntur, contingit, non immeritò poterit in illis caueſſi, suspectaque haberi, e contra vero cum eandem locutionem protulerint viri, quorum fructus operum, & doctrinæ saluberrimi, immaculati, sanctitateque pleni sunt, vt in Mystico nostro Doctore, & in alijs Sanctis Parribus, & Doctoribus Catholicis hac locutione vtentibus contingit, non potest rationabiliter locutio hæc damnari, aut suspecta haberi, sed potius tanquam communi Sanctorum Patrum, & Doctorum Catholicorum vſu comprobata ab omnibus debet venerari, non obstante malitia hæreticorum eadem locutione abutentium: sicuti similis malitia non obstat, nec obſtare debet ad vſum aliarum plurium locutionum Catholicarum, quibus etiã illi abutuntur, sicuti ex eo, quod Caluinistæ malitioso fine, ac intentione sæpe in ore haberent hæc verba, *Pater noster celestis*, & ex eo quod magnificarent Christum, & fidem in ipsum, laudarentque eleemosynas, temperantiam, ac modestiam (vt refert Maldonatus, Matthæi 7. n. 15.) nullus sanæ mentis poterit asserere talia verba, prædictarumque virtutum commendationem à Doctoribus Catholicis debere relegari, de quo plura diximus supra in 1. par. huius elucidationis cap. 3. & 9. quæ ad propositionem applicari debent.

§. III.

Eiusdem propositionis doctrina, quo ad ultimam partem confirmatur.

NEc minus etiam est verum, & certum, id quod in hac eadem propositione subiungit Mysticus noster Doctor, scil. quod aliquando ex eo quod Deus interius vulnerat animam charitatis vehementia, immittit etiam in corpore exterius aliqua signa, v. g. aliquod vulnus ad eum modum quo conrigit in D. Francisco, cuius vulnera externa fuerunt signa interni vulneris, quo eius anima amoris diuini vehementia, ab eo fauciata fuerat.

Hoc inquam certissimū, & verissimum est, & ipsomet exemplo S. Francisci optimè com-

B.
Joannis
à Cruce

Opera
mystica

NVI

124

comprobatur, iuxta id quod de hac re docuit D. Bonavent. in *Legenda S. Francis* c. 13. & refert in lectionibus festi impressionis factorum stigmatum à Sede Apostolica approbatis, ubi sic habetur: *Vidit quasi speciem vnius Seraphim sex alas: tam fulgidas quam ignitas habentem, de caelorum sublimitate descendere: &c.* (Et post pauca subiungit) *Ideo huiusmodi visio suis repræsentata conspectibus: vt amicus ipse Christi prænosceret se non per martyrium carnis, sed per incendium mentis: totum in Christi Iesu crucifixi expressum similitudinem transformandum: disparens itaque visio, post arcanum, ac familiare colloquium, mentem ipsius Seraphico interius inflammavit ardore, carnem vero crucifixo conformi exteriori insigniuit effigie, tanquam si ad ignis liquefactionem virtutem præambulam, sigillatim a quadam essu impressio subsequuta; stigmam namque in manibus, & pedibus eius apparere ceperunt signa clauorum, ipsorum capitibus in inferiori parte manuum, & superiori pedum apparentibus, & eorum acutius existens ex aduerso, dextrum quoque latus quasi lancea transfixum rubra cicatrice obductum erat, quod sæpe sanguinem sacrum effundens, tunicam, & femoralia resperserat.*

9^a. Id ipsum comprobatur exemplo aliorum Sanctorum; & Sanctarum, cuiusmodi fuit S. Catharina de Sena, quibus impressa fuerunt miraculose aliqua externa signa, nempe vulnera, & spinea corona, aliaque huiusmodi in signum interni amoris, & charitatis, quo eius anima à Deo vulnerata erat; in o etiam de D. Augustino refert Fr. Ioannes ab Angelis in lib. qui inscribitur, *Los triunfos del amor*, exteriori in corpore vulneratum fuisse ex interiori illo vulnere, vnde desumptit ipse Augustinus celebre illud dictum: *Sagittatus tu Domine cor meum charitate tua.* Et pro hac sententia refert citatus Auctor D. Bonaventuram, quam etiam sequitur Magister Legionensis in Defensorio sæpe citato propositione 30.

10^a. Id ipsum à simili declaratur ex eo, quod adnotauit D. Bernardus de passione Domini cap. 3. scilicet Christum Dominum voluisse exteriori in latere vulnerari, ad hoc, vt vulnus illud externum esset signum interni vulneris, quo præ amore hominum sauciatus erat, verba D. Bernardi sunt: *Vulnerasti* (inquit in Cant. amoris sponsus) *cor meum; soror mea sponsa, vulnerasti cor meum; vulnerat cor tuum Domine Iesu Sponsa tua amata tua, soror tua, quid necessarium fuit illud ab inimicis vltra vulnerari? Quid agit, & immisi, si vulneratum est, imò quia vulneratum est cor dulcis Iesu, quid secundum vulnus apponitur? An ignoratur, quod vno vulnere tantum cor emoritur, & fit insensibile. (Et inferius) Nihilominus, & propterea vulneratum est, vt per vulnus visibile, vulnus amoris inuisibile videamus, quomodo huiusmodi vulnus ostendi potest, nisi quod non solum corpus, verum etiam ipsum cor, lancea vulnerari permittit. Carum ergo vulnus, vulnus spirituale ostendit. (Inferius) Quia zelo amoris tui vulnerasti me, lancea quoque militis vulneratus sum.*

11^a. Quæ doctrina adhuc magis elucidatur, & confirmatur, ex eo quod docet D. Thomas 1. p. q. 43, ar. 6 ad 2. & ibi expositores, necnon & in 1. dist. 15. q. 5. art. 1. quæstione 5. & art. 2. quæstioncula 1. scilicet quod quando aliquis insigniter proficit in aliquem nouum actum, vel nouum statum gratiæ, tunc secundum illud augmentum gratiæ, attenditur, & datur missio inuisibilis Spiritus Sancti ad illum; vnde talis missio proculdubio dabitur ad illum, qui interiori illo charitatis vulnere, de quo Mysticus nos docet Doctor loquitur, sauciatur, siquidem tale vulnus ad supremum, & excellens charitatis augmentum, & gradum pertinet, vt ex dictis in hoc capite satis constat, docetque specialiter D. Bernard. ser. 30. in Cant. ibi: *Cordis vulnus, vehementiam de signat: amor.*

Vtius autem addendum est id quod docet ipsemet D. Thom. eadem quæst. 43 primæ partis art. 7. scilicet conueniens esse, vt etiam inuisibiles missiones diuinarum personarum secundum aliquas visibiles creaturas manifestentur. Et idem pro simili manifestatione multa signa externa plerumque ostendit Deus, ad demonstrandum inuisibilem missionem, vel internam sui assistentiam in anima, aut excellentem eius sanctitatem, vt contigit in Christo Domino, super quem descendit Spiritus Sanctus in specie columbæ, vt refertur Matthæi 3. cuius etiam sanctitatis signum fuit nubes lucida, quæ in eius transfiguratione apparuit, vt docent D. August. epist. 102. & D. Thom. 1. p. q. 43. art. 7. ad 6. & quæst. 45. art. 4. ad 2. similiterque contigit in Apostolis ad quos descendit Spiritus Sanctus sub externo signo sonitus, externaque specie flatus, & sublinguis igneis, vt constat ex Actuum cap. 2. notauitque D. Thomas loco citato.

Quo etiam pacto S. Mater nostra THERESIA c. 38. suæ vitæ, refert, se vidisse in vigilia Pentecostes super caput suum columbam quandam valde splendens, quæ proculdubio fuit signum inuisibilis missionis Spiritus S. per quæ eius anima in Dei amore insigniter profecit, vt constat ex verbis ipsiusmet S. THERESIAE, quæ loco citato, sic inquit: *Hæc igitur me considerantem, ingens impetus spiritus me corripuit: cuius quam efficit occasio vel causa, prorsus intelligere non poteram; tanta autem eius erat vis, vt anima violenter è corpore erumpere velle videretur, quod seipsa non caperet, imparemque tanto bono admittendo agnosceret, ea autem erat impetus vehementia, vt me ipsa retinere aut regere non possem. Hoc in statu constituta video columbam quandam capiti meo desuper imminentem, longe diuersam ab illis, quæ hic in terra conspicimus, neque enim tales, vt illa habebat pennas, sed alas velut è conchulis quibusdam magnum ex se splendorem emittentibus, contextas. Erat hæc nostris communibus columbis maior, videbaturque strepitum, quem alis suis volaturo excutabat, inaudire; ita quidem tum anima mea constituta erat, vt seipsam perdens, etiam columba aspectum ex oculis perderet; spiritus porro tam bono hospite intra se admissus, prorsus tranquillatus est. Intellexi me ex eo die summum in sublimiore quodam Dei amore, virtutibusque magis heroicis & fortibus, profectum fecisse & promotum esse. (Et postea subiungit) Eandem etiam columbam vidi alias capiti eiusdem Domini impendere, excepto quod radij & fulgores alarum ipsius longius se iam distendere viderentur: simul intellexi fore, vt multas hic Deo animas lucraretur.*

Similiterque contigit in D. Gregorio Magno, super cuius caput, dum scriberet, Spiritus sanctus, in similitudine columbæ, frequentissimè ostendebatur, vt supra in 1. p. huius elucidationis c. 1. n. 4. rerulimus.

Ex quibus omnibus deducitur, quam verum sit id, quod Mysticus noster Doctor in hac propositione docet, scilicet quod quandoque immittit Deus externa signa ad manifestandum internum charitatis vulnus, quo animam lauciat, quæ externa signa sunt quædam visibiles missiones Spiritus sancti, per quas inuisibilis, & interna missio manifestatur.

Tandem hæc eadem doctrina ex eo magis confirmatur, & elucidatur, quia scilicet iuxta communem SS. Patrum, & Theologorum doctrinam ex sacra Scriptura deductam, quando externos aliquos affectus, verbi gratia, sanitatis, & curationis operabatur Christus Dominus in corpore, similes effectus interius operabatur in anima, ita vt vtraque operatio interna, & externa simul coniungeretur, quod rectè

B.
Joannis
à Cruce

Opera
Mystica
LVI
124

adnotarunt Patres super illud Matthæi 4. *Sanans omnem languorem, & omnem infirmitatem, & super illa verba Ioan. 7. n. 23. Totum hominem sanum fecit in Sabbato, ut videtur est apud D. Tho. in eisdem locis, & in D. August. tra. 30. in Ioannem, idem que adnotavit idem D. August. tra. 17. in Ioannem agens de curatione paralytici, que refertur Ioan. 5. Beda super illa verba Marci. 2. n. 5. *Cum autem vidisset Iesus fidem illius paralytici, &c.* Et c. 21. in Luc. Chryso. quem refert D. Tho. Marci 2. in principio, & alio etiam in loco, quem refert idem D. Thomas Marci super illa verba: *Uade in pace, & esto sana à plaga tua.* Necnon & homil. 28. in Matthæum, Theodoretus Marci 2. super illa verba: *Et cognovit cogitationes eorum, &c.* Cyrillus quem refert D. Tho. Luc. 18. in fin. & in eisdem locis, & plures alij Doctores. Ex quibus omnibus veritas eorum que in hac propositione Mystici nostri Doctoris dicuntur satis probata, communi- que SS. Patrum, & Doctorum Catholicorum consensu corroborata manet.*

CAPVT XVI.

ELUCIDATVR DECIMASEXTA PROPO-
SITIO, eiusque legitimus sensus declaratur, San-
ctorumque Patrum testimonijs cor-
roboratur.

1. **SUPEREST** decimasexta propositio, quam habet Mysticus noster Doctor in lib. qui inscribitur *Flamma amoris viua*, Cant. 2. versu 3. vbi explicans verba illa eiusdem verius, *o, attractum delicatum &c.* sic loquitur.
O ergo attractus delicate, Verbum Filii Dei, qui ob diuina essentia tua subditatem, subtiliter anima mea penetras substantiam, & dum eam delicate molliterque tangis, totam eam in diuinos, inuistatos & inauditos suauitatum modos absorbes.

§. I.

Verus propositionis sensus declaratur.

2. **PRO** huius propositionis elucidatione solum necesse est explicare locutionem illam: *Attractus in substantia anima, seu attractus substantiales.* In his namque locutionibus videtur Mysticus noster Doctor asserere Deum substantialiter tangere animam perfectam, quæ ad hunc sublimem contemplationis gradum peruenit aliquo specialiter contactu substantiali, & immediato, diuersoque ab eo, quo alias animas, inob & res omnes per suum intimum illapsum, seu præsentiam tangit, cum tamen specialis hic modus contactus substantialis, non appareat qualisnam esse possit, cum omnia hæc sublimitas perfectionis non nisi, vel mediante gratia, quæ est accidens in anima